

تحلیل جامعه‌شناختی اشعار احمد شاملو با استفاده از نظریه «عمل» پیر بوردیو

زهرة فلاحي *

احمد خیالی خطیبی **

محمدصادق فرید ***

چکیده

رابطه جامعه و ادبیات دوسویه است؛ به طوری که هریک بر دیگری اثر می‌گذارد. بوردیو در نظریه عمل به تعامل ادبیات و جامعه و تأثیر متقابل آن دو بر یکدیگر پرداخته است. در مقاله حاضر، با هدف تحلیل جامعه‌شناختی اشعار احمد شاملو با استفاده از نظریه «عمل» پیر بوردیو، سه رکن منش، میدان و کنش در تحلیل اساس قرار داده شده تا طرز تفکر و نوع عملکرد این شاعر نوپرداز معاصر روشن شود. نوع تحقیق در این نوشته، از حیث ماهیت و روش، توصیفی-تحلیلی و براساس هدف، بنیادی-نظری است. یافته‌های تحقیق حاکی از آن است که ذهنیت شاعر، که بر مبنای نوع تربیت فردی و اجتماعی در خانواده و جامعه شکل گرفته، منشی ثابت و پایدار است و با ذائقه (منش) خاصی که دارد، در مواجهه با قدرت حاکم (میدان)، به میزان برخورداری از سرمایه‌های موجود، سبک زندگی را انتخاب می‌کند و با توجه به جایگاهی (قطب استقلال) که در آن قرار می‌گیرد، در اثر تضاد دیالکتیکی (بین منش و میدان)، موضعی سخت و به شدت منفی می‌گیرد و کنش‌های متفاوتی نشان می‌دهد که برآیند آن سرودن اشعار سیاسی-اجتماعی و در مرتبه اعلی، نوآوری در زیرمیدان تولید شعر فارسی است.

کلیدواژه‌ها: شعر معاصر، شاملو، نوآوری، بوردیو، نظریه عمل.

* دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی z.fallahi33@gmail.com
** استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی (نویسنده مسئول) ahmadkhatibi840@yahoo.com
*** استادیار جامعه‌شناسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی moh.farbod@iauctb.ac.ir

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۶/۱۶ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۱۰/۱۸

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه خوارزمی، سال ۲۹، شماره ۹۱۵، پاییز و زمستان ۱۴۰۰، صص ۲۱۵-۲۳۵

کرمانی و رحیم کرمی (۱۳۹۷) و «تحلیل جامعه‌شناسی اشعار جمال‌الدین محمدبن‌عبدالرزاق اصفهانی» نوشته علی‌اصغر مقصودی و همکاران (۱۳۹۴) اشاره کرد.

روش تحقیق

نوع تحقیق در این مقاله، از حیث ماهیت و روش، توصیفی-تحلیلی و براساس هدف، بنیادی-نظری است. جامعه آماری این تحقیق شاعران نوپرداز معاصر صدساله اخیر و نمونه بررسی‌شده اشعار احمد شاملو است. در این پژوهش، از شیوه مطالعه کتابخانه‌ای (بررسی متون و محتوای مطالب) استفاده شده و ابزار سنجش و گردآوری اطلاعات در این نمونه‌گیری، فیش، جدول، و کارت است.

مبانی نظری (بحث)

بخش اول: جامعه‌شناسی ادبیات

ادبیات و جامعه دو مقوله‌ای هستند که همواره با هم در رابطه‌اند و در یکدیگر تأثیر متقابل دارند. بنابه گفته بسیاری از محققان، اثر ادبی بازتاب وقایع بیرونی و جامعه‌ای است که صاحب آن به قلم خویش و با خلاقیت ذهنی به آفرینش آن دست می‌زند و شاعر، نویسنده و هنرمند نقش مهمی در این باره دارد. پیوند میان ادبیات و جامعه ناگسستنی است؛ به طوری که تاریخ ادبیات نشان می‌دهد، بسیاری از خالقان آثار ادبی با جامعه و واقعیت‌های آن دست‌به‌گریبان بوده‌اند. «وظیفه نویسنده آن است که کاری کند تا هیچ‌کس از جهان بی‌اطلاع نماند و نتواند خود را از آن مبرا جلوه دهد» (سارتر، ۱۳۴۸: ۴۴). در حدود سال ۱۸۰۰ میلادی، مادام دو استال،^۱ برای اولین بار، تأثیر متقابل ادبیات و جامعه را مطرح کرد: «من بر آنم که تأثیر دین و آداب‌ورسوم و قوانین را بر ادبیات و متقابلاً ادبیات را بر دین و آداب‌ورسوم و قوانین بررسی کنم» (اسکارپیت، ۱۳۹۲: ۱۶). بعدها، لوکاچ بود که ادبیات را با جامعه‌شناسی به‌طور عملی پیوند زد و توانست جامعه‌شناسی ادبیات را به علم اثباتی تبدیل کند و پس از او بزرگانی چون گلدمن،^۲ آدورنو،^۳ کوهلر^۴ و باختین^۵ راه او را ادامه دادند.

جامعه‌شناسی ادبیات به‌شیوه کسانی چون جورج لوکاچ و لوسین گلدمن در ایران به نام جمشید مصباحی‌پور با کتاب *واقعیت اجتماعی و جهان داستان* و نیز با نام جعفر پوینده با

ترجمه کتاب‌هایی چون جامعه‌شناسی ادبیات، درآمدی بر جامعه‌شناسی ادبیات و ادبیات، فرهنگ و جامعه رقم خورده است (پارسانسب، ۱۳۹۶: ۱۲).

بخش اول: چارچوب نظریه «عمل» پیر بوردیو

بوردیو در نظریه عمل به تعامل ادبیات و جامعه و تأثیر متقابل این دو بر یکدیگر می‌پردازد. او در نخستین گام سعی دارد یک الگوی نظری از عمل اجتماعی بسازد. او معتقد است که افراد در جامعه بازیگران و کنشگران اجتماع‌اند که به‌طور ذاتی درگیر ماجراها هستند و باید نظریه‌ای از درون تصورات نظری، تعصبات و جهت‌گیری‌ها به‌دست آورند تا به روابط واقعی درون جهان اجتماعی دست یابند که معرف تجربه‌های روزمره آنهاست. معرفت افراد در اجتماع براساس ارتباط آنها با جهان مادی و جهان اجتماعی پایه‌ریزی می‌شود. نظریه عمل این امکان را فراهم می‌آورد که بنابه مورد، به توجیه عمل پرداخته شود؛ چراکه موقعیت عامل در فضای اجتماعی و ویژگی‌های آن در تبیین رفتار مؤثر است. نظریه عمل در پرتو دیالکتیک منش و میدان شکل می‌گیرد؛ زیرا عمل تابع ویژگی‌های کنشگر در تعامل با نیروی یک میدان خاص است و سرنوشت این دیالکتیک را وزن نیروهای درگیر در آن، یعنی نوع منش و نوع میدان، تعیین می‌کند. تمایز، به‌منزله مهم‌ترین ویژگی مدرنیته، هم در منش تجلی می‌یابد و هم در میدان؛ بنابراین، در چارچوب نظریه عمل بوردیو سه مقوله نقش اساسی ایفا می‌کنند: ۱. منش ۲. میدان ۳. کنش.

منش: از نظر بوردیو، منش «دربرگیرنده نظامی از تمایلات است که اصول و باورها، ارزیابی‌ها و قضاوت‌ها و کنش‌ها و رفتار فرد را تشکیل می‌دهد» (گرنفل، ۱۳۸۹: ۱۰۵). بوردیو، در جای دیگر، منش یا عادت‌واره را مجموعه‌ای از قابلیت‌ها می‌داند که فرد در طول حیات خود آنها را درونی و به طبیعت ثانویه تبدیل می‌کند و بدون اینکه آگاه باشد، براساس آنها عمل می‌کند. منش شخصیت فرد را می‌سازد و او را از دیگران متمایز می‌کند. منش شیوه پایدار و خاص جمعی‌ای برای دیدن معناسازی جهان اجتماعی و یک الگوی متمایز فرهنگی است. منش ساختار ذهنی‌ای است که افراد اجتماع از طریق آن با جهان اجتماعی ارتباط دارند.

میدان: «جهان اجتماعی مدرن به فضاهای خرد بی‌شماری تجزیه می‌شود که همانا میدان‌ها هستند. هر یک از این میدان‌ها شرایط بازی، موضوعات و منافع خاص خود را دارد

بسیاری از محققان، مبتکر و خالق اولیه شعر معاصر را، پیش از نیما، شاعرانی چون ابوالقاسم لاهوتی و میرزاده عشقی و پس از آن‌دو، ادیبانی چون تقی رفعت، جعفر خامنه‌ای، و شمس کسمایی می‌دانند و در اثبات این مدعا، مدارک و شواهد شعری از این دسته آورده‌اند که در ادامه تحقیق به آنها پرداخته می‌شود.

بخش سوم: اوضاع سیاسی- اجتماعی صدسال اخیر و تأثیر آن بر روند نظم و نثر فارسی

جو حاکم بر صدسال اخیر، تا اندازه‌ای، با دوره پیش از آن، یعنی دوره مشروطه‌خواهی و اوج مبارزات مردم علیه استبداد حاکم، متفاوت است، هم به لحاظ حکومت پادشاهان قاجار و هم به لحاظ سیر تاریخی ادبیات فارسی و واکنش شاعران و نویسندگان به اوضاع جدید، خصوصاً دو دوره سلطنت و حاکمیت پادشاهان پهلوی. تقریباً، از اواخر دوره مشروطه، با به‌ثمر رسیدن مشروطیت در ایران و آغاز حکومت سلسله پهلوی در ایران و پس از آن پدیده انقلاب اسلامی و حکومت دینی و مردم‌سالاری، اوضاع حاکم نیز تا حدودی روند دیگری به خود گرفت. ادبیات صدسال اخیر را می‌توان در دو دوره سلطنت پهلوی و انقلاب اسلامی بررسی کرد. ابتدا، حاکمیت و شیوه مدیریت سلسله پهلوی و حکومت دو پادشاه این دوره بررسی می‌شود که سرآغاز پیدایش جنبش‌ها و حرکت‌های مردمی و دیدگاه‌های سیاسی مختلف بود و در نهایت به انقلاب اسلامی ختم شد. سپس، آغاز حکومت اسلامی و پایه‌ریزی و ادامه آن با الهام از قوانین دین اسلام بررسی خواهد شد. هم‌زمان با این نوع دگرگونی‌ها، موج تازه‌ای نیز در ادبیات فارسی پیدا شد. تحولات حکومت و قوانین دولتی و شرایط سیاسی- اجتماعی حاکم در این دوره به‌گونه‌های مختلف سبب ایجاد تغییرات اساسی در ادبیات فارسی شد که خود در ایجاد نوآوری و پیدایش سبک جدید در شعر معاصر سهم بسیاری داشت. ابتدا، شرایط حاکم بر دوره پهلوی، که اساساً بر شیوه اروپایی و آمریکایی تمرکز داشت، مخالفت‌ها و انتقادهای فراوان شاعران و نویسندگان را برانگیخت و آن تغییر شکل اساسی در سبک‌ها و قالب‌های ادبی و هنری بود که آثار ممتازی به جهان ادب معرفی کرد و بعد از آن در دوره انقلاب اسلامی تا امروز این روند ادامه داشته و سیر صعودی خود را نمایان کرده است؛ به‌طوری‌که ادیبان و هنرمندان امروز با خلاقیت‌ها و اندیشه‌های مدرن و پیشرفته خود و تاحدودی با الهام از ادبیات جهان، به ابتکارات جدید دست زده‌اند و نوآوران ادبی جایگاه

ممتازی در شعر و نویسندگی دارند. اینان با خلاقیت و ابتکار و خلق شیوه‌های جدید در سبک‌های ادبی دریچه‌های تازه‌ای از نور و امید را بر ادب‌دوستان ایران زمین گشودند و تحولاتی شگرف در ادبیات فارسی پدید آوردند.

یافته‌های تحقیق

تحلیل جامعه‌شناختی اشعار احمد شاملو با استفاده از نظریه «عمل» بوردیو

می‌توان با توجه به مقوله‌های اساسی نظریه عمل بوردیو، یعنی، منش، میدان و کنش، اشعار شاملو را بررسی کرد تا بتوان به طرز تفکر و نوع عملکرد شاعر (کنش) دست یافت.

– منش: منش اجتماعی شاملو در خانواده‌ای نظامی و آشنا با قانون و مقررات شکل گرفته است. او با اینکه با نظم و نظام تا حدود زیادی آشنا بود، آن را در نظام حکومتی سلسله پهلوی نمی‌دید؛ به طوری که در نوجوانی، زمانی که ۱۷ سال بیشتر نداشت، به علت مشارکت در فعالیت‌های سیاسی در مناطق شمالی کشور از جمله گرگان، دستگیر و به زندان شوروی در رشت منتقل شد. «شاملو پس از گرفتاری در زندان سیاسی به تدریج مسیر خود را از لیبرالیسم به سوسیالیسم تخیلی تغییر می‌دهد» (فلاح‌خواه، ۱۳۸۵: ۴). منش سیاسی شاملو را جهان‌بینی او می‌سازد. حمیدرضا اسماعیلی جهان‌بینی شاملو را اومانستی و اندیشه‌های او را سکولار و اشعار او را حاوی فرهنگ مدرنیسم می‌داند و معتقد است که «شاملو در دوره‌ای طرفدار فاشیست‌ها بوده و در دوره‌ای طرفدار کمونیست‌ها، اما عنصر اعتراض، اومانیسم و سکولاریسم همواره در شعر او حضور داشته است» (اسماعیلی، ۱۳۹۰: ۲۵). شاملو با مطالعه اشعار گارسیا لورکا، پل الوار و ولادیمیر مایاکوفسکی، تحت تأثیر اندیشه‌های غرب و شرق قرار گرفت و بعدها به سرودن اشعار سیاسی روی آورد. به‌طور کلی، شاملو با داشتن خصلت‌های مبارزه‌طلبی و آزادی‌خواهی و ذائقه‌ای یکسان در برخورد با ظالمان، از منشی ثابت و پایدار برخوردار بود. اوضاع سیاسی-اجتماعی حاکم بر دوره اولیه زندگی شاملو (دوره پهلوی)، از او یک مبارز سیاسی با اندیشه‌های روشنفکرانه ساخت و اوضاع جدید و تغییرات و تحولات انقلاب اسلامی او را به فردی مهجور و عزلت‌نشین بدل کرد. بیشتر دوران زندگی شاملو در عرصه سیاست و مبارزه با بی‌عدالتی سلسله پهلوی سپری شد. او در تمام عمر از خصلت‌های

در تهران و ۱۷ نفر در خوزستان کشته و ۱۵۱ نفر در شهرهای مختلف ایران مجروح شدند. «این شعر که تمام تمثیل‌ها و تصاویر آن در خدمت نمایاندن فضای یک‌روز خاص از تاریخ ایران است، اندیشه‌های انقلابی و عصیانگر شاعر را با لحنی پرخاشجویانه به رشته کشیده است» (سلاجقه، ۱۳۸۷: ۱۳۷).

ب) دوره دوم (بعد از ظهور آیدا): از سال ۱۳۴۱ تا ۱۳۷۹

این دوره شامل مجموعه‌های آیدا/ در آینه، آیدا/ درخت و خنجر و خاطره، ققنوس در باران، مرثیه‌های خاک، شکفتن در مه، ابراهیم در آتش، دشنه در دیس، ترانه‌های کوچک غربت، مدایح بی‌صله، در آستانه، و حدیث بی‌قراری ماهان است. اشعار این دوره، تاحدودی با سروده‌های دوره قبل متفاوت است. شاعر دیگر آن روحیه داغ سیاسی را ندارد و رفته‌رفته از اجتماع دور می‌شود و به تنهایی پناه می‌برد و گویی به انزوا کشیده می‌شود. به گفته خودش، بارها می‌کوشد که از شهر بگریزد و در گوشه دهی یا مغازه‌ای خود را مدفون کند، اما دریغ می‌خورد از اینکه اسیر و دربند تن خاکی است. «او در واقع از آیدا، این محبوب و مخاطب یگانه، به کل مردمان می‌رسد و این بار با مهری فراتر و نگاهی جهانی‌تر و زیباتر به مردم می‌نگرد» (سرکیسیان، ۱۳۸۱: ۵۸۰-۵۸۱). برای نمونه، سروده‌های هجرانی بیانگر دوری از سیاست و سیاست‌زدگی است.

چه هنگام می‌زیسته‌ام؟! کدام مجموعه پیوسته روزها و شبان را من/ اگر این آفتاب/ هم آن مشعل
کال است/ بی‌شبنم و بی‌شفق/ که نخستین سحرگاه جهان را آزموده است (شاملو، ۱۳۸۷: ۸۰۹).

یا قطعه هجرانی سوم:

که ایمن و کجاییم/ چه می‌گوییم و در چه کاریم؟/ پاسخی کو؟/ به انتظار پاسخی/ عصب می‌کشیم و به
لطمه پژواکی کوهوار/ درهم می‌شکنیم (شاملو، ۱۳۸۷: ۸۱۳).

در این قطعات، شاعر دلتنگی‌های خود را به تصویر می‌کشد و با طرح سؤالاتی فیلسوفانه به دنبال پاسخ‌های معقول می‌گردد.

۲. اجتماع‌گرایی و بحران مشروعیت

اجتماع‌گرایی شاملو به‌شیوه یورگن هابرماس در مواجهه با بحران مشروعیت یکی دیگر از کنش‌های شعری اوست که در ارتباط با افراد جامعه شکل می‌گیرد. اجتماع‌گرایی از نظر ماس

و گاهی با پری‌ها گفت‌وگو می‌کند و علت گریه و زاری آنان را جویا می‌شود، اما پری‌ها فقط گریه می‌کنند و حرفی نمی‌زنند و پاسخی نمی‌دهند:

پریا گشنتونه؟ / پریا تشنه‌تونه؟ / پریا خسته شدین؟ / مرغ پر بسته شدین؟ / چیه این های‌هاتون؟ / گریه‌تون وای‌وای‌تون؟ / پریا هیچ‌چی نگفتن، زار و زار گریه می‌کردن پریا / مٹ ابرای باهار گریه می‌کردن پریا (همان، ۱۹۶).

در ادامه، راوی افسانه، که خود شاعر است، آنها را به شهر ایده‌آل و ذهنی خود دعوت می‌کند، شهری که در نظر او فارغ از هر نوع ظلم و تباهی است و همه‌چیز بر وفق مراد است:

نمیاین به شهر ما؟ / شهر ما صداش میاد، صدای زنجیراش میاد (همان).

امشب تو شهر چراغونه / خونه دیا داغونه / مردم ده مهمون‌مان... (همان، ۱۹۷).

در این گفت‌وگو، شاعر از پری‌ها فاصله می‌گیرد و آنها را فراموش می‌کند و در رؤیاهای خویش غرق می‌شود «و در نتیجه پیوستن به این فانتزی، به‌نوعی از پری‌ها جدا می‌شود و به رؤیای زیبای خود پناه می‌برد، رؤیایی که در آن شهری فارغ از ظلم و تباهی بنا شده و همه‌چیز بر وفق مراد است» (سلاجقه، ۱۳۸۷: ۲۸۰)، اما پس از مدتی از حقیقت آگاه می‌شود و این خیال‌بافی‌های فانتزی به تراژدی سوزناکی بدل می‌گردد. شاعر، پس از بیرون‌آمدن از دنیای تخیل، واقعیت‌های اجتماع را با چشم باز می‌بیند و احساس می‌کند و آن‌گاه به حقیقت می‌رسد: دنیای ما قصه نبود / پیغوم سربسه نبود / دنیای ما عیونه / هرکی می‌خواد بدونه / دنیای ما خار داره / بیابوناش مار داره / هرکی باهاش کار داره / دلش خبردار داره / دنیای ما بزرگه / پر از شغال و مگرگه (همان، ۲۰۰ و ۲۰۱).

۵. بیان ظلمت و خفقان حاکم بر جامعه

ایجاد فضای ظلمانی و خفقان‌آور از ویژگی‌های حاکمان مستبد و خودکامه است که در هیچ دوره‌ای از چشم مردم خصوصاً شاعران مخفی نمانده است. جامعه عصر شاملو در دوره پهلوی به مردم بی‌گناه آسیب می‌رساند و آنان را از بی‌عدالتی‌ها و خیانت‌های خود بی‌خبر می‌گذاشت. بیان ظلمت و خفقان به تعبیر متفاوت و بارها در اشعار شاملو به چشم می‌خورد. او، همان‌طور که از برملاکردن حقیقت هراسی نداشت، از بیان ظلمت و خفقان حاکم بر جامعه نیز بیم نمی‌ورزید؛ چراکه شاعری سیاسی بود و ضروری می‌دانست که در برابر دولت ظالم از ابراز و اظهار واقعیت خویش‌داری نکند؛ برای نمونه، شعر «شبانه»، که به گوهر مراد تقدیم شده است، از نمونه‌های روشن این ویژگی است:

کوچه‌ها تاریک دکونا بسته‌س / خونه‌ها تاریک تاقا شیکسته‌س / از صدا افتاده تار و کمونچه / مرده می‌برن کوچه به کوچه (شاملو، ۱۳۸۷: ۴۴۶).

«این شعر هم در زمان خود به‌عنوان شعر سیاسی معروف شد. در این شعر، اجتماع ایران در یکی از شب‌های تاریک تاریخ توصیف شده است» (شمیسا، ۱۳۸۳: ۶۳۳).

۶. نتیجه‌گیری

در تحلیل جامعه‌شناختی اشعار احمد شاملو با استفاده از نظریه «عمل»، شاملو عامل و کنشگری است که نقش بازیگر را در جامعه ادبی ایفا می‌کند. منش (ذهنیت) شاملو با در نظر گرفتن نوع تربیت فردی و اجتماعی او در جامعه شکل می‌پذیرد. شاعر با ذائقه خاص خود، در مواجهه با آشفتگی میدان قدرت که حاکمیت را یگانه‌وسیله سلطه بر اذهان مردم می‌داند، به میزان برخورداری از سرمایه‌های موجود، سبک زندگی خود را انتخاب می‌کند و با توجه به جایگاهی (قطب استقلال) که در آن قرار می‌گیرد، موضع‌گیری‌ای به‌شدت منفی از خود نشان می‌دهد. شاعر در اثر تضاد دیالکتیکی (بین منش و میدان) از خود کنش نشان می‌دهد و فرآیند آن نوآوری و پیدایش شعر نو در میدان تولید ادبی، خصوصاً زیرمیدان تولید شعر است. منش شاعر، در مواجهه با آشفتگی میدان قدرت، در کنش او تأثیر شگرفی می‌گذارد. در نتیجه، فرآیند آن برای شاعر، سرودن شعر و خلق اثر ادبی در میدان ادبی، خصوصاً زیرمیدان تولید شعر است. شاعر با سرودن شعر به کاستی‌های موجود در جامعه اشاره می‌کند و از بی‌عدالتی قدرت حاکم پرده برمی‌دارد و به افشای خیانت دست می‌زند.

پی‌نوشت

1. Anne Louise Germaine de Staël-Holstein
2. Lucien Goldmann
3. Theodor Ludwig Wiesengrund Adorno
4. Erich Kohler
5. Mikhail Mikhailovich Bakhtin

منابع

اسکارپیت، روبر (۱۳۹۲) *جامعه‌شناسی ادبیات*. ترجمه مرتضی کتبی. چاپ یازدهم. تهران: سمت.
اسماعیلی، حمیدرضا (۱۳۹۰) *انقلاب و فرهنگ سیاسی ایران*. تهران: مهر.

